

Nr 12

Utlåtande i anledning av väckta motioner om förbud mot professionella boxningstävlingar, m. m., i vad motionerna hänvisats till lagutskott.

I de likalydande motionerna nr 197 i första kammaren av fru *Segerstedt Wiberg m. fl.* och nr 185 i andra kammaren av herr *Hamrin* i Jönköping *m. fl.* hemställas, att riksdagen måtte besluta om stadgande av förbud mot tävlingar och uppvisning i boxning mellan professionella boxare samt att riksdagen vidare måtte besluta, att ingen del av anslaget till fonden för idrottens främjande får disponeras för stöd åt boxningssporten.

Motionerna har hänvisats i vad de avser förbud mot tävlingar och uppvisning i boxning mellan professionella boxare till behandling av lagutskott samt i övrigt till statsutskottet. I förstnämnda del har motionerna behandlats av första lagutskottet.

Beträffande skälen för motionärernas hemställan får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas här nedan, hänvisa till motionen II: 185.

Tidigare riksdagsbehandling

I en vid 1924 års riksdag väckt motion, II: 270, yrkades, att riksdagen måtte fatta beslut om förbud mot offentliga boxningstävlingar. — Vid ifrågavarande tid gällde 1868 års ordningsstadga för rikets städer. Enligt 13 § i stadgan krävdes polismyndighets tillstånd för anordnande av offentliga boxningstävlingar i städer och vissa därmed jämställda orter. För den egentliga landsbygden fanns däremot inga bestämmelser om anmälan eller tillstånd.

Första lagutskottet hemställde i sitt av riksdagen godkända utlåtande, att motionen icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd. Utskottet anförde därvid följande.

Ett allmänt förbud mot offentliga tävlingar och uppvisningar i boxning synes icke böra komma i fråga, såframt det ej kan visas grundad anledning till det antagande, att dylika tillställningar antingen äro förbundna med verklig fara för de däri deltagandes liv och hälsa eller ock genom sin beskaffenhet verka synbarligen upphetsande eller förråande på utövare och åskådare. Att boxningen skulle i högre grad än de flesta andra arter av idrott vara förenad med fara för sina utövare, är, såvitt utskottet kunnat

Bihang till riksdagens protokoll 1962. 9 saml. 1 avd. Nr 12

finna, icke ådagalagt; av sådan anledning torde ett förbud således icke vara påkallat. Ett förbud skulle för övrigt i detta hänseende knappast göra åsyftad verkan, då boxningsidrotten väl fortfarande, även om offentliga tävlingar förbjödes, komme att inom slutna kretsar utövas av de därför intresserade. Vad den andra synpunkten beträffar, faran för boxningssportens förråande inverkan, vill utskottet icke förneka, att vissa boxningstävlingar genom de sensationella inslag, som där kunna förekomma, kunna utöva ett mindre gott inflytande på såväl de deltagande som åskådarna. Utskottet anser emellertid, att faran icke heller i detta avseende kan sägas vara av den betydelse, att ett så kraftigt ingripande som ett förbud är befogat. Såsom av de från länsstyrelserna inkomna utlåtandena framgår, hava på de flesta håll de i § 13 i ordningsstadgan för rikets städer givna föreskrifterna ansetts tillfyllest för ett effektivt reglerande av frågan, vilka boxningstävlingar lämpligen böra få förekomma. Till denna uppfattning vill även utskottet ansluta sig. I detta hänseende må för övrigt erinras, att för den händelse oordning eller uppträden av allvarigare art skulle vid en sådan tävling förekomma, polismyndigheten jämlikt nyssnämnda lagrum äger avbryta föreställningen.

Vad beträffar det av vissa länsstyrelser framställda förslaget om utvidgande av ordningsstadgans ifrågavarande bestämmelser till att beträffande offentliga boxningstävlingar gälla jämväl på landsbygden, anser utskottet en sådan åtgärd för närvarande icke erforderlig, då anordnandet av sådana tävlingar å orter, där § 13 i nämnda stadga icke äger tillämpning, väl ytterst sällan torde komma i fråga.

I ett interpellationssvar vid 1946 års riksdag rörande bl. a. förbud mot offentliga uppvisningar i professionell boxning anförde statsrådet Mossberg bl. a. följande:

Den professionella boxningen måste anses som en sport av låg idrottslig valör och är väl närmast att betrakta som en art av artistuppträdande under brutala former. Det torde vara en ganska utbredd uppfattning, att den professionella boxningen är en mindre lämplig företeelse, och många medborgare äro i likhet med interpellanten av den uppfattningen, att professionell boxning borde förbjudas. Man kommer emellertid härvid in på en fråga av principiell betydelse. Icke minst under den senaste tiden har en kraftig reaktion gjort sig gällande mot förbud och inskränkningar, vilka för stora delar av allmänheten icke framstå såsom av behovet påkallade. Det är också enligt min mening angeläget att visa återhållsamhet i fråga om utfärdande av förbudsföreskrifter av olika slag. En sådan tveksamhet måste göra sig gällande även i fråga om förbud mot professionell boxning. Frågan gäller här huruvida detta slags uppträdande skola förbjudas därför att en större grupp medborgare i samhället finner dem mindre önskvärda. Man bör i detta sammanhang komma ihåg, att de professionella boxningarna i regel samla en intresserad publik, för vilken ett direkt förbud sannolikt skulle vara svårförståeligt. Så långt min kunskap sträcker sig har för övrigt något sådant förbud icke införts i annat land.

Boxningstävlingar och boxningsuppvisningar ha i praxis hänförs till sådana tillställningar, för vilka polismyndighetens tillstånd erfordras och beträffande vilka bestämmelserna i § 13 ordningsstadgan för rikets städer äro tillämpliga.

De lokala polismyndigheterna meddela för närvarande relativt stränga ordningsföreskrifter och föreskriva viss kontroll beträffande de uppträdandens hälsotillstånd, innan tillåtelse till anordnande av professionella boxningar lämnas. Vidare har Svenska boxningsförbundet meddelat mig att en särskild kommission tillsatts för att skapa en noggrann kontroll över den professionella boxningen bl. a. genom samarbete med den internationella organisationen för professionell boxning, som nyligen bildats. Det förtjänar övervägas, om icke polismyndigheterna, innan de ta ställning till en ansökan om tillstånd till boxningsuppvisning, böra söka kontakt med boxningsförbundet för inhämtande av upplysningar, som kunna vara vägledande för polismyndigheternas beslut.

Jämväl vid 1952 års riksdag var boxningen föremål för debatt. I en interpellation hade påtalats vissa förhållanden i samband med offentliga uppvisningar eller tävlingar i boxning, därvid även amatörboxningen behandlades.

Dåvarande chefen för inrikesdepartementet, *statsrådet Hedlund*, lämnade i sitt interpellationssvar vissa uppgifter om olika åtgärder, som svenska boxningsförbundet vidtagit för att förebygga medicinska vådor av boxningssporten, samt fortsatte därefter:

Av det sagda framgår att boxningssporten är förenad med vissa vådor för boxarna. Med hänsyn till de åtgärder, som från boxningsförbundets sida delvis helt nyligen vidtagits till skydd för boxarnas liv och hälsa, anser jag emellertid ett ingripande i sådant syfte från statsmakternas sida icke erforderligt för närvarande. Jag skall emellertid under hand uppmana medicinalstyrelsen att med uppmärksamhet följa utvecklingen och, om så påkallas, till Kungl. Maj:t inkomma med förslag till eller eventuellt själv vidtaga erforderliga åtgärder. — — — — —

1955 års riksdag beslöt, med anledning av väckt motion, att hos Kungl. Maj:t begära en utredning i syfte att klarlägga boxningssportens skadeverkningar och föreslå åtgärder till förebyggande och undanröjande av dessa skadeverkningar. Den begärda utredningen kunde emellertid icke igångsättas. Om anledningen härtill lämnades en redogörelse av chefen för inrikesdepartementet, *statsrådet Johansson*, i debatt i andra kammaren den 15 april 1958 (nr 14 s. 5 ff).

År 1959 tillkallade chefen för inrikesdepartementet *särskild sakkunnig* med uppdrag att följa frågan angående boxningssportens skadeverkningar samt, därest särskilda åtgärder skulle befinnas påkallade för att klarlägga dylika skadeverkningar eller eljest för uppdragets fullgörande, till chefen för inrikesdepartementet inkomma med härav föranledda förslag. Sedan den sakkunnige, med. lic. Bengt Naumann, slutfört sitt uppdrag, har han den 28 augusti 1961 avgivit ett betänkande om Boxningssportens skadeverkningar (SOU 1961: 46). Betänkandet har därefter varit föremål för remissbehandling.

Den sakkunnige

Den sakkunnige framhåller, att svensk boxningssport helt domineras av amatörboxningen. Av den anledningen har betänkandet till helt övervägande del kommit att behandla amatörboxningen och dess förhållanden. Utredningsmannen lämnar emellertid bl. a. följande uppgifter rörande omfattningen av proffsboxningen i Sverige.

Professionell boxning existerade i Stockholm redan före 1920. Den upplevde en glansperiod i samband med Harry Perssons storhetstid under senare delen av 1920-talet men förbjöds sedan en tid och har därefter endast förekommit sporadiskt. I Göteborg har den professionella boxningen haft en mera jämn marknad delvis kanske beroende på några mer namnkunniga boxare bl. a. f. världsmästaren i tungvikt Ingemar Johansson. Under årens lopp synes ett 40-tal svenskar ha sysslat med professionell boxning.

Svenska Boxningsförbundet har kontroll och insyn över den professionella boxningen genom att utse den kommission, vilken beviljar tillstånd åt promotors och boxare, som önskar matcher i Sverige. Den utländska professionella marknaden kan bedömas genom »ranking lists» och offentliggjorda resultat.

I ett särskilt kapitel om professionell boxning har den sakkunnige vidare anfört:

Det torde vara oomstritt att invändningarna mot boxningssporten i första hand hade sitt ursprung i förhållandena inom den professionella boxningen. I synnerhet gäller detta den professionella boxningen och de professionella boxarna i vissa länder t. ex. USA där av allt att döma ett proletariat av professionella boxare eller f. d. boxare tycks existera i skuggan av ett litet antal topphonorerade stjärnboxare. Temat har skildrats i bl. a. flera filmer, böcker och tidningsartiklar. Ett stort antal av de medicinska rapporterna angående skadeverkningar p. g. a. boxning gäller vidare de professionella boxarna. Också i England, Frankrike och Italien finns många professionella boxare.

I Europa handlägger European Boxing Union (EBU startad 1948) de professionella frågorna. På initiativ av denna organisation har nyligen ett försök gjorts att sanera den professionella boxningssporten i hela världen genom bildandet av ett internationellt förbund, som har översyn över alla kontrakt och licenser, nominerar »ranking» lists o. s. v.

Såsom tidigare nämnts har svensk professionell boxning alltid varit av blygsam omfattning, åtminstone vad numerären beträffar. Endast ett 40-tal har sysslat med sådan verksamhet under årens lopp och för närvarande är 6 svenskar registrerade som professionella boxare hos EBU.

En expansion av den nuvarande svenska professionella boxningen är säkerligen ej önskvärd. Att antalet skadade boxare i Sverige, vilket beskrivits i föregående kapitel, är relativt litet torde kanske just sammanhånga med att den professionella boxningen haft så obetydlig omfattning här under årens lopp.

Motionerna

I motionerna redovisas yttranden, som avgivits rörande den verkställda utredningen. Sålunda anföres, att såväl medicinalstyrelsen som socialsty-

relsen med bestämdhet hävdar, att boxningen i sin professionella — och mest utmanande — form bör förbjudas i Sverige. Motionärerna ansluter sig till denna uppfattning och finner det rimligt och riktigt, att riksdagen snarast får tillfälle att ta ställning i frågan.

Utskottet

Offentliga tillställningar regleras i allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956. I fråga om tävling och uppvisning i professionell boxning innebär bestämmelserna, att tillstånd fordras för anordnande av sådan tillställning. Tillståndsprövningen ankommer å vederbörande polismyndighet, som därvid enligt praxis har att taga hänsyn till allmänna ordnings- och säkerhetsförhållanden.

Organisatoriskt lyder den professionella boxningen i vårt land under Sveriges professionella boxningskommission. Kommissionen är utsedd av Svenska boxningsförbundet och representerar förbundet i European Boxing Union, den organisation som handlägger frågor rörande den professionella boxningen i Europa. Kommissionen har till uppgift bland annat att efter ansökan utfärda licens för personer, som är yrkesmässigt engagerade i professionell boxning samt att fastställa dagar för professionella boxningstävlingar. Den äger rätt att vägra en okvalificerad eller icke tillräckligt tränad boxare att uppträda samt att indraga utfärdade licenser, då skäl härtill finnes.

Vid skilda tillfällen har, såsom framgår av förestående redogörelse, i riksdagen diskuterats olika spörsmål rörande boxningssporten, varvid även ifrågasatts, om icke den professionella boxningen borde förbjudas. I nu förevarande motioner har sistnämnda fråga åter aktualiserats, varvid motionärerna yrkat, att riksdagen måtte besluta om stadgande av förbud mot tävlingar och uppvisningar i boxning mellan professionella boxare. Som stöd för detta yrkande har motionärerna hänvisat till det material, som framkommit genom utredningen om boxningssportens skadeverkningar (SOU 1961: 46) och i de över utredningen avgivna remissyttrandena.

I nämnda utredning framhålles, att den svenska boxningssporten domineras av amatörboxningen. Av den anledningen har utredningsarbetet till helt övervägande del kommit att behandla amatörboxningen och dess förhållanden. Det upplyses, att under årens lopp ett 40-tal svenskar sysslat med professionell boxning och att för närvarande sex svenskar är registrerade som professionella boxare. Vidare framhålles, att den professionella boxningen är avsevärt riskablare än amatörboxningen sådan denna för närvarande bedrivs i vårt land. I sin sammanfattning har utredningsmannen förklarat, att en expansion av den professionella boxningen i Sverige synes olämplig.

Sakkunnigbetänkandet har remissbehandlats i vanlig ordning. Under re-

missbehandlingen har — såsom också framgår av motionerna — förslag framförts om förbud mot proffsboxningen. Den i motionerna upptagna frågan om sådant förbud har sålunda helt nyligen bragts under Kungl. Maj:ts prövning. Utskottet anser därför att något initiativ i den av motionärerna önskade riktningen i nuvarande läge icke bör tagas från riksdagens sida.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motioner, I: 197 och II: 185, i vad de hänvisats till behandling av lagutskott, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 1 mars 1962

På första lagutskottets vägnar:

INGRID GÄRDE WIDEMAR

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Ahlkvist, Erik Svedberg, Arvidson, fröken Mattson, herrar Ferdinand Nilsson, Alexanderson, Wikner och fru Segerstedt Wiberg;

från andra kammaren: fru Gärde Widemar, herr Landgren, fru Johansson, herrar Östrand, Ekström i Björkvik, Gustafsson i Borås och Johansson i Dockered.

Reservation

av herr *Arvidson*, fröken *Mattson*, herr *Alexanderson*, fru *Segerstedt Wiberg*, fru *Gärde Widemar*, fru *Johansson* och herr *Gustafsson* i Borås, vilka ansett, att utskottets utlåtande och hemställan bort ha följande lydelse:

»Offentliga tillställningar — — — lika med utskottet till och med fjärde stycket — — — synes olämplig.

Sakkunnigbetänkandet har remissbehandlats i vanlig ordning. Under remissbehandlingen har — såsom också framgår av motionerna — förslag framförts om förbud mot den professionella boxningen. Därvid har framhållits av medicinalstyrelsen, att den professionella boxningen från medicinsk synpunkt är en icke önskvärd företeelse på grund av de hälsorisker, som är förenade därmed, och av Svenska läkarsällskapet, att boxning är den enda sport, som till sin syftning har att skada. Dessa uttalanden bör enligt utskottets mening tillmätas största vikt vid prövning av föreliggande fråga. Självfallet måste emellertid också andra synpunkter än de rent medicinska beaktas. Utskottet vill i förevarande sammanhang fästa uppmärksamheten vid utformningen av reglerna för boxningssporten samt vid

de ekonomiska intressen, som gör sig gällande vid professionella boxningstävlingar. Reglerna går främst ut på att boxaren skall angripa motståndaren, träffa honom med slag samt helst slå ned honom. Den inriktning som sporten härigenom får, blir enligt utskottets mening oacceptabel i vart fall när den förenas med affärsintressen. De personer, som företräder dessa intressen (promotor, manager, garantier, delägare i kontrakt m. fl.) torde nämligen med hänsyn till de betydande ekonomiska vinster, som kan göras, i alltför stor utsträckning drivas av sitt profitbegär med den påföljden att i och för sig självklara hänsyn till den aktive boxaren och hans familj undanskjutes. Denna fara blir inte mindre i sådana fall, då boxaren själv inte har klart begrepp om de risker, som är förenade med hans yrkesutövning, eller står i direkt ekonomiskt beroende av sådana affärskretsar. Det kan visserligen göras gällande, att den professionella boxningskommisionen genom sin licenskontroll har möjlighet att övervaka, att den professionella boxaren inte matchas på olämpligt sätt. Denna kontrollverksamhet synes emellertid icke ge tillräckligt stora garantier för en acceptabel utveckling av den professionella boxningen.

Med hänvisning till vad sålunda anförts finner utskottet för sin del övervägande skäl tala för att den professionella boxningen bör förbjudas i vårt land. Den i motionerna upptagna frågan om sådant förbud har emellertid som ovan angivits helt nyligen bragts under Kungl. Maj:ts prövning. Utskottet anser därför, att Kungl. Maj:ts ställningstagande bör avvaktas, innan något initiativ i den av motionärerna önskade riktningen tages från riksdagens sida. Vad utskottet ovan anført synes emellertid böra bringas till Kungl. Maj:ts kännedom.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen i anledning av förevarande motioner, I: 197 och II: 185, i vad de hänvisats till lagutskott, i skrivelse till Kungl. Maj:t giver till känna vad utskottet anført.»